

Republika Hrvatska
Općinski sud u Osijeku
Europska avenija 7
31000 Osijek

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Osijeku po sucu Spomenki Rodić, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Damira Jukića, OIB: 27502101084, iz Osijeka, Fruškogorska 13, zastupan po punomoćnici Marini Burić, odvjetnici u Osijeku, protiv tuženika Privredne banke Zagreb d.d., OIB 02535697732, iz Zagreba, Radnička cesta 50, zastupan po punomoćniku Andreji Šeša, odvjetnici u Zagrebu, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon rasprave zaključene dana 22.svibnja 2026. u nazočnosti tužitelja osobno, punomoćnika tužitelja odvjetnice Marine Burić i zamjenika punomoćnika tuženika Josipe Šarlija Ćorić, odvjetnice u Zagrebu, dana 18. lipnja 2026.

presudio je

I. Utvrđuje se ništetnom i bez učinka odredba članka 12.3. Ugovora o nenamjenskom kreditu br. 9010852201 od 22.11.2005. godine sklopljenog između tužitelja Damira Jukić, OIB: 27502101084, i tuženika Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, a koja glasi: "Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% (slovima: nula cijelih pedeset posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna."

II. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, da tužitelju Damiru Jukić, OIB: 27502101084, isplati novčani iznos od 305,26 EUR (tristopeteuradvadesetšestcenti), zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 31.07.2007.godine prema kamatnoj stopi koju određuje Zakon o kamatama i važeća Uredba o visini zakonske zatezne kamate do 31. prosinca 2007. godine, a od 01.01.2008. godine po stopi koju određuje čl. 29. Zakona o obveznim odnosima koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za 5 postotnih poena do 31.srpnja 2015..a od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31. prosinca 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja

2023. godine pa do 29. prosinca 2023. godine prema stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 30. prosinca 2023. godine do isplate po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku Privredna banka Zagreb d.d., OIB: 02535697732, da tužitelju Damiru Jukić, OIB: 27502101084, naknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 169,91 EUR, sa zateznim kamatama tekućim od 18. lipnja 2026. pa do isplate, po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, a koja referentna stopa je kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, a sve to u roku 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj je dana 20. veljače 2026. podnio tužbu protiv tužitelja u kojoj tužbi navodi da je tužitelj DAMIR JUKIĆ dana 20.07.2007. godine s tuženikom PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d. sklopio Ugovor o kreditu br. 9012810694, a prema kojem ugovoru je tuženik kao kreditor tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje novčani iznos u visini od 460.000,00 HRK. Predmetnim ugovorom ugovoren je rok otplate kredita na 240 mjeseci. Člankom 12.3. predmetnog ugovora o kreditu određena je obveza Korisnika kredita na plaćanje Banci naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% od iznosa kredita. Tužitelj ovakvu ugovornu odredbu smatra nepoštenom i ništetnom iz razloga što je takva odredba potpuno nejasna, općenita i uopće ne ukazuje na bilo kakvu potrebu plaćanja troškova obrade kredita. Tužitelj nije bio upoznat koji su to točno troškovi plaćeni tim iznosom, jer sve troškove javnog bilježnika i ostale administrativne troškove i slično je snosila sama tužiteljica. U samom ugovoru se ne daje objašnjenje niti navodi što podrazumijevaju stvarni troškovi zaključenja ugovora koji se naplaćuju. Prema odredbi članka 53. Zakona o zaštiti potrošača (dalje: ZZP) ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranoga standardnog ugovora trgovca. Nepoštena

ugovorna odredba ima se smatrati ništetnom. Nadalje, Vrhovni sud RH je u presudi poslovni broj Rev-673/2023-2 odbio reviziju tužene banke i po pitanju poštenosti ugovorne odredbe o naplati troškova obrade kredita zauzeo stav da je takva odredba nepoštena i ništetna, citirano: „to stoga jer se o odredbi o plaćanju naknade za obradu i odobravanje kredita nije pojedinačno pregovaralo, jer je ta odredba, iako jasna i uočljiva, bila unaprijed formulirana od strane banke, jer na nju tužitelj kao potrošač nije imao utjecaja, jer ona suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (neovisno o visini iznosa naknade), posebice imajući u vidu da su i neke druge ugovorne odredbe nepoštene (o promjenjivoj kamatnoj stopi, o valutnoj klauzuli, te da tužitelju nije razjašnjena relacija odnosa između iznosa naknade te zauzvat pruženih usluga (u smislu koji su to objektivno nastali konkretni troškovi koji bi se trebali pokriti iz iznosa naknade za obradu i odobravanje kredita).”. Za istaknuti je da je Sud Europske Unije u svojim presudama broj C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni i konačno koji su neproporcionalni.

Dakle kreditor svoje troškove obrade kredita namiruje kroz ugovorne kamate koje je ugovorio s tužiteljem i to je jedina realna cijena i činidba ovih ugovornih odnosa, dok troškovi predstavljaju samo dodatan namet tužitelju kao potrošaču oko kojeg tužitelj nije mogao pregovarati, niti na isti utjecati. Uzimajući u obzir odredbe članka 53. ZZP-a, te povrhu svega odredbu članka 3., 4. i 10. ZOO-a i tumačeći iste u duhu prava Europske unije, njene sveopće pravne stečevine i prakse suda Europske Unije te u skladu s Direktivom 93/13 EEZ, te sukladno stavu Vrhovnog suda RH, jasno se da zaključiti da je tuženik ugovaranjem odredbe o naknadi za troškove obrade kredita postupao nepošteno i time tužitelja, kao sudionika u obveznom odnosu, doveo u neravnopravan položaj. Uvažavajući stav sudske prakse Vrhovnog suda RH, Ustavnog suda RH i VTSRH-a kao relevantnih i u ovom predmetu, a posebice pravno shvaćanje doneseno na sjednici Građanskog odjela VSRH dana 30. siječnja 2020.g. o zastarijevanju restitucijskih zahtjeva temeljem nišetnog ugovora, odnosno odredbi, tužitelj smatra da je tuženik dužan vratiti tužitelju sve što je temeljem takvog ugovora odnosno dijela ugovora primio, a sve to sukladno odredbama čl. 1111. ZOO-a o stjecanju bez osnove, s time da zastara restitucije nije ni počela teći. Prije podnošenja ove tužbe tužitelj se obratio tuženiku radi dostave podataka o visini naplaćene naknade, a iz potvrde tuženika vidljivo je da je tužitelju naplaćena naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2.300,00 HRK, odnosno 305,26 EUR dana 30.07.2007. godine, a što je vidljivo iz knjigovodstvene kartice “konto 1240070400”, kao i otplatnog plana.

Tužitelj predlaže da sud donese slijedeću presudu:

I. Utvrđuje se ništetnom i bez učinka odredba članka 12.3. Ugovora o nenamjenskom kreditu br. 9010852201 od 22.11.2005. godine sklopljenog između tužitelja DAMIRA JUKIĆ, OIB: 27502101084, i tuženika PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., OIB: 02535697732, a koja glasi: “Korisnik kredita obvezuje se prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci naknadu za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% (slovima: nula cijelih pedeset posto) od iznosa kredita, a najviše 7.000,00 kuna.”.

II. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., OIB: 02535697732, da tužitelju DAMIRU JUKIĆ, OIB: 27502101084, isplati novčani iznos od 305,26 EUR zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 31.07.2007.godine pa do 30. lipnja 2011. godine po stopi od 14 % godišnje, od 01. srpnja 2011.g. do 31. srpnja 2015. godine po stopi od 12 % godišnje, a od 01. kolovoza 2015. godine pa do 31.

prosina 2022. godine uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih za razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 01. siječnja 2023. godine pa do 31. prosinca 2023. godine po stopi zatezne kamate koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je objavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta uvećanoj za tri postotna poena, od 01. siječnja 2024. godine pa do isplate u visini stope koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

III. Nalaže se tuženiku PRIVREDNA BANKA ZAGREB d.d., OIB: 02535697732, da tužitelju DAMIRU JUKIĆ, OIB: 27502101084, naknadi troškove parničnog postupka zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate, u visini stope koja se određuje za svako polugodište uvećanjem referentne stope za 3 postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 01. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 01. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

2. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi da je dana 23.02.2026.g. primio dopis Suda pod gornjim poslovnim brojem, kojim je pozvan da u roku od 30 dana podnese pisani odgovor na tužbu od 20.02.2026.g., koja mu je dostavljena zajedno s prilogima. Protivi se tužbi i tužbenom zahtjevu, osporava osnov, poriče navode tužbe u dijelu u kojem su isti protivni s onim što će dalje biti navedeno u odgovoru na tužbu, ističe prigovor zastare te predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz osudu tužitelja na podmirenje troškova postupka. Tuženik ističe i neurednost tužbenog zahtjeva u odnosu na činjenični supstrat iz tužbe pa predlaže sudu pozvati tužitelja na ispravak, u protivnom predlaže tužbu i tužbeni zahtjev odbaciti. Neophodnost i dužnost individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti. Iz dokumentacije koja prileži tužbi vidljivo je kako je Ugovor o kreditu sklopila fizička osoba. Međutim, nije moguće utvrditi je li ta ista fizička osoba imala potrošačko svojstvo, odnosno je li Ugovor o kreditu sklopila u potrošačke svrhe, odnosno je li imala posebna znanja i informacije uslijed kojih ju se ne bi moglo okvalificirati upravo kao „prosječnog potrošača“ kojima jedino i pripada zaštita temeljem Zakona o zaštiti potrošača (dalje u tekstu: ZZP-a). Dakle, prije svega utvrditi je li uopće riječ o potrošaču, a onda je li riječ o potrošaču koji je prosječan odnosno je li isti razumio ugovor koji je svojevrijedno potpisao. Nije pravno osnovano niti životno logično da se, primjera radi, osoba s visokom stručnom spremom, npr. diplomirani ekonomist ili pravnik, odnosno pojedinac koji je prethodno koristio usluge iz bankarskog ili financijskog sektora kao što su štednje, drugi krediti, ulaganja i slično, poziva da mu odredbe o ulaznoj naknadi nisu bile razumljive. Takav hipotetski potrošač, iako sklapa ugovor za svrhu koja je izvan njegove profesionalne djelatnosti (potrošački ugovor), nije zato lišen životnog znanja i iskustva, kao ni cjelokupnog znanja i iskustva koje je stekao radeći u svojoj struci. Ovo osobito iz razloga što je riječ o tužitelju koji je u trenutku sklapanja ugovora o kreditu bio osnivač i direktor društva SETARIA d.o.o., OIB: 94480110000, koje se bavilo i računovodstvenim i knjigovodstvenim poslovima. Neophodnost i dužnost

individualizacije osobe potrošača, njegovih potrošačkih svojstava i namjene sklopljenog kredita, kao i utvrđenje njegovih saznanja i informiranosti prilikom sklapanja kredita, okolnosti su čije utvrđivanje nužno prethodi pružanju zaštite po osnovi potrošačkog prava, a koje je u konkretnom slučaju nemoguće ostvariti. Upravo je postojanje svijesti o uvjetima i parametrima Ugovora ključno za ocjenu prava na zaštitu temeljem potrošačkog prava, te se bez utvrđenja (ne)postojanja takve svijesti zaštita ne bi mogla pružiti osobi koja ne zadovoljava niti jedan kriterij za dobivanje potrošačke zaštite. Tuženik ističe i prigovor zastare potraživanja, navodi da kod instituta stjecanja bez osnove, zastarni rok je 5 godina od dana sklapanja ništavog pravnog posla, sukladno odredbi čl. 225 ZOO-a. Stoga, i obveza vraćanja dopijeva u trenutku nastupa ništetnosti, odnosno od samog sklapanja posla, a od tada počinje teći zastara. Tako se i u presudi VSRH Rev x 183/2011-2 navodi sljedeće:

„Nižestupanjski sudovi smatraju da zastarijevanje potraživanja primljenog temeljem ništavog ugovora počinje teći u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO od dana kada je postala pravomoćna odluka suda kojim je ugovor utvrđen ništavim. Takvo pravno shvaćanje suprotno je usvojenom pravnom shvaćanju ovoga suda u svezi primjene odredbe čl. 103. st. 1. u svezi čl. 104. st. 1. ZOO kada dopijeva potraživanje primljenog temeljem ništavog ugovora, odnosno kada počinje teći zastara na takvo potraživanje. Prema prihvaćenoj praksi ovoga suda, a suprotno stajalištu nižestupanjskih sudova, kod zahtjeva za vraćanje primljenog temeljem ništavog pravnog posla rok zastare potraživanja je pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO. a zastarni rok počinje teći od dana sklapanja ništavog pravnog posla što u konkretnom slučaju znači 30. lipnja 1993. Obzirom da je tužitelj tužbu podnio tek 2001. osnovan je prigovor zastare potraživanja s osnova stečenog bez osnove, jer je protekao rok od pet godina u smislu odredbe čl. 371. ZOO od sklapanja spornog ugovora i kada se u smislu odredbe čl. 361. st. 1. ZOO uzima da je zastarijevanje počelo teći.“ .Dosljednom primjenom ovog shvaćanja, a uzevši u obzir da je predmetni Ugovor o kreditu sklopljen 20.07.2007., potraživanja iz tužbe neminovno su obuhvaćena zastarom, budući da petogodišnji zastarni rok počinje teći od dana sklapanja Ugovora o kreditu. Čak i recentna presuda Visokog trgovačkog suda, posl.br.: PŽ-2637/2023 od 9. travnja 2024. godine i koja se može analogijom primijeniti na ovaj spor kaže kako: „...stranka koja je dio svoje imovine predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru, ukoliko želi restitucijskim zahtjevom potraživati povrat te imovine, mora u općem zastarnom roku a) postaviti kondemnatorni tužbeni zahtjev za povratom te imovine ili b) u tom roku podnijeti deklaratornu tužbu za utvrđenjem ništetnosti ugovora/pojedine ugovorne odredbe kako bi u smislu čl. 241. Zakona o obveznim odnosima tom tužbom prekinula tijekom zastarjevanja svog potraživanja iz članka 323. stavka 1. tog Zakona.“ „Jednako tako, kada bi stranka koja je nešto predala drugoj stranci po ništetnom ugovoru tužbenim zahtjevom podnesenim sudu na primjer, 50 godina nakon prestanka ugovora ispunjenjem obveze, zatražila utvrđenje ništetnosti ugovora te ishodila pravomoćnu sudsku odluku (kojom bi bila utvrđena ništetnost), ona bi u daljnjem roku od pet godina kondemnatornim tužbenim zahtjevom mogla zatražiti povrat onoga što je dala po tom ugovoru. Time bi se dezavuirala sama svrha instituta zastare restitucijskog potraživanja jer zastara tog potraživanja de facto (gotovo) nikada ne bi nastupila, a što je protivno i pravnoj sigurnosti jer bi dužnik uvijek bio u neizvjesnosti upravo zbog vjerovnikova prava da vječno potražuje povrat po članku 323. stavku 1. Zakona o obveznim odnosima.“ Dakle, pravo na sudsku zaštitu ne može biti vremenski neograničeno. Vjerovnik koji kroz dulje vremensko razdoblje ne zatraži putem suda od dužnika da ispuni svoju obvezu, gubi tu mogućnost. Davanje prava vjerovniku da nakon proteka zakonom

određenog vremena, odnosno nakon isteka zastarnog roka, ostvaruje svoje pravo putem suda ne postiže se pravna sigurnost. Kako je naveo ESLJP u predmetu Sanofi Pasteur protiv Francuske, osim što se mora voditi računa o izbjegavanju pretjeranog formalizma, prilikom primjene pravila o početku tijeka zastare potrebno je ujedno izbjegavati pretjeranu fleksibilnost koja će pravila o početku tijeka zastare učiniti besmislenima. Pretjerana fleksibilnost u primjeni pravila o početku tijeka zastare, koja dovodi do toga da određeno pravo može perzistirati unedogled, bez određenog roka zastare, predstavlja, po mišljenju ESLJP, ozbiljnu opasnost pravnoj sigurnosti te je time protivna članku 6. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (dalje u tekstu: EKLJP). Primjenjujući ove kriterije ESLJP-a na Pravno shvaćanje koje je po pitanju tijeka zastare, unatoč dugogodišnjoj dotadašnjoj suprotnoj praksi, Zauzeo VSRH, moralo bi se zaključiti da ono predstavlja ozbiljnu opasnost za pravnu sigurnost te je time protivno članku 6. EKLJP. U spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, Financijska agencija protiv Hann Invest d.o.o., Mineral-Sekuline d.o.o., Udruga KHL Medveščak Zagreb, od 11. srpnja 2024. godine, Sud Europske unije (u daljnjem tekstu: SEU) donosi odluku kako rješenje predviđeno člankom 40. stavkom 2. ZS-u, po kojem sjednica odjela suda ima ovlast prisiliti, prihvaćanjem „pravnog shvaćanja“, sudsko vijeće nadležno u predmetu da izmjeni sadržaj sudske odluke koju je prethodno donijelo, nije u skladu s člankom 19. stavkom 1. Ugovora o Europskoj uniji. Naime, Pravno shvaćanje viših sudova ne bi smjelo biti obvezujuće za niže sudove u pojedinim predmetima ukoliko se isto temelji na utvrđenjima koja su protivna pozitivno pravnim propisima. Pravno shvaćanje sjednice Građanskog odjela VSRH o tijeku zastare restitucijskih zahtjeva proizašlih iz ništetnih pravnih poslova u izravnoj je suprotnosti sa člankom 215. stavkom 1. ZOO-a i člankom 1111. stavkom 1. ZOO-a. Člankom 215. stavkom 1. ZOO-a propisano je da zastara započinje teći prvog dana po dospelosti tražbine, a temeljem članka 1111. stavka 1. ZOO-a, dospelost stečenog bez osnove nastupa već u trenutku kada dođe do stjecanja, odnosno kad dio imovine neke osobe na bilo koji način prijeđe u imovinu druge osobe. Shodno tome, iz navedenog zakonskog uređenja nedvosmisleno proizlazi zaključak da zastara stečenog bez osnove, pa dakle i onoga što je stečeno na temelju ništetnog ugovora, započinje teći od trenutka kada je izvršeno davanje. Stavom da zastara stečenog na temelju ništetnog ugovora započinje teći od trenutka utvrđenja ništetnosti, Pravno shvaćanje u potpunosti, dakle, negira postojeće zakonsko uređenje. Slijedom navedenog nužno je da sudovi svoja stajališta i svoje odluke usklade sa važećim zakonima, a sve kako ne bi došlo do zloupotrebe prava i to u neograničenom vremenskom trajanju te nužno popratne pravne nesigurnosti. Ista stajališta izražena su i u mišljenjima danim od strane prof.dr.sc. Marka Baretića te prof. dr. sc. Aleksandre Maganić koja mišljenja se dostavljaju u prilogu ovog odgovora na tužbu. Ukoliko sud ipak ne bi ocijenio osnovanim prigovor zastare, tuženik se u nastavku, opreza radi, očituje kako slijedi. Ugovorna odredba o tzv. ulaznoj naknadi ne uzrokuje, protivno načelu savjesnosti i poštenja, značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača (članak 84. ZZP). Već samim pregledom Ugovora moguće je zaključiti kako je sporna ugovorna odredba jasna, lako uočljiva i razumljiva odredba. Navedena odredba jasno je koncipirana Ugovorom te unesena u Ugovor na lako uočljivim mjestima, bez ikakvih dodatnih uvjeta predviđenih posebnim odredbama napisanim manjim slovima ili umetnutim u fusnote Ugovora. Što se tiče razumljivosti, tuženik ukazuje da je tužitelj prethodno sklapanju Ugovora, kao savjesna ugovorna strana, sam bio dužan informirati se o odredbama ugovora, ukoliko su mu neke od njih nejasne ili nerazumljive i eventualnim posljedicama koje one mogu imati po njegova prava i obaveze iz Ugovora. Također, prethodno sklapanju Ugovora, tužitelj je od

strane raspoloživih službenika tuženika u svakom trenutku mogao zatražiti sve dodatne informacije i pojašnjenja vezana uz odredbe ugovora koji sklapa. Slijedom navedenog, kako je u konkretnom slučaju sporna odredba Ugovora o kreditu za tužitelja bila jasne, lako uočljiva i razumljiva, sukladno odredbama članka 84. ZZP ocjena poštenosti ovih odredaba prema kriterijima iz članka 81. ZZP nije dopuštena.

Čak i pod pretpostavkom da sud utvrdi da u konkretnom slučaju jedan od uvjeta iz članka 84. ZZP-a nije ispunjen, te da su osporavane odredbe podložne ocjeni (ne)poštenosti, tužitelj nije dokazao da je u konkretnom ugovornom odnosu tuženik prema njoj postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, odnosno da je nastala značajna neravnoteža u pravima na štetu tužitelja. Slijedom toga, očigledno je kako tuženik u ugovornom odnosu s tužiteljem nije postupao protivno načelu savjesnosti i poštenja, te time prouzročio neravnotežu na štetu potrošača. Da bi se određena ugovorna odredba mogla kvalificirati nepoštenom, takva odredba mora prouzročiti:

- nominalnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača;
- a koja neravnoteža mora biti značajna. Nadalje, sve i ako tužitelj ustraje u tvrdnji da se o odredbi nije pojedinačno pregovaralo, odnosno da tužitelj nije imao pravo glasa već je morao ili prihvatiti takve odredbe ili odustati od sklapanja ugovora, bitno je napomenuti da je člankom 3. stavcima 1. i 2. Direktive 93/13 propisano da će se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatrati nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora. Tekst Direktive Vijeća Europske unije 93/13/EEZ inkorporiran je u hrvatsko nacionalno zakonodavstvo kroz odredbe Zakona o zaštiti potrošača, i to odredbu članka 4. stavka 2., kojom je propisano da se procjena o tome jesu li neke odredbe nepoštene ne odnosi na definiciju glavnog predmeta ugovora ni na primjerenost cijene i naknade na jednoj strani, i isporučene usluge i robu, na drugoj, sve dok su te odredbe jasno i razumljivo sastavljene. Načelo transparentnosti koje propisuje cit. Direktiva je načelo, kako je razvijeno u praksi Suda EU, temeljem kojega u trenutku ugovaranja određenog pravnog posla potrošaču odredbe ugovora moraju biti razumljive ne samo na formalnoj i gramatičkoj razini, nego i na način da mu je pruženo dovoljno informacije temeljem kojih može shvatiti ekonomske posljedice ugovaranja određene odredbe. To znači da je u konkretnom slučaju potrebno uzeti u obzir narav robe ili usluge koji predstavljaju predmet ugovora, sve okolnosti prije i prilikom sklapanja ugovora, ostale ugovorne odredbe, kao i neki drugi ugovor koji, u odnosu na ugovor koji se ocjenjuje, predstavlja glavni ugovor, odnosno da je potrebno uzeti u obzir i koje informacije su pružene tužitelju u postupku pregovaranja i sklapanja ugovora te na koji način su mu pružene. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom. Kada govorimo o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva govorimo o naknadi koja se jednokratno isplaćuje i to u fiksnom iznosu koji je jasno i transparentno određen. Uzimajući navedeno u obzir kao nesporno, životno je i pravno logično da ukoliko neka neravnoteža postoji, a kako to tvrdi tužitelj, da tada ta neravnoteža postoji u samom trenutku sklapanja ugovora, te se ne odražava kasnije kroz otplatno razdoblje. Nameće se logično pitanje – ukoliko je takva znatna neravnoteža postojala u trenutku sklapanja ugovora, bi li osoba na čiji teret postoji takva neravnoteža pristala na sklapanje ugovora? Osoba koja je usprkos navedenoj odredbi sklopila ugovor, očito je procijenila da navedena odredba je u skladu s njenim mogućnostima i pravima i obvezama. Stoga, primjeni odredbe članka 81.st.1. Zakona o zaštiti potrošača nema mjesta u ovom pravnom sporu.

Također, tuženik ističe kako je i u odredbi članka 74. st.1. ZZP-a navedeno kako ugovor o potrošačkom zajmu mora, između ostalog, sadržavati i odredbu o troškovima koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju. Tuženik je navedenu zakonsku odredbu upravo člankom 13. Ugovora o kreditu i ispoštovao. Stoga, iz svega navedenog jasno proizlazi kako su ispunjene sve pretpostavke da se sporna odredba ima smatrati valjanom. Navedeno jasno potvrđuje i presuda Županijskog suda u Zadru, posl.br. GŽ-853/2021 od 8. prosinca 2022. godine koja izričito navodi kako je odredba o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva jasno navedena pa nema mjesta ocjeni nepoštenosti te odredbe u smislu Direktive 93/13 i Zakona o zaštiti potrošača. Dodatno, tuženik ističe kako je sporna naknada obračunata i naplaćena sukladno objavljenim Općim uvjetima za poslovanje s građanima (dalje u tekstu: Opći uvjeti), a s kojim je Općim uvjetima tužitelj prilikom potpisa predmetnog ugovora o kreditu bio upoznat i na čiju je primjenu potpisom ugovora pristao. Pa je tako i pristao na odredbu navedenih Općih uvjeta prema kojima banka u postupku obrade kreditnog zahtjeva provjerava bonitet i kreditno-garantnu sposobnost svih sudionika u kreditu, čime se jasno utvrđuju troškovi koje banke imaju prilikom obrade kredita a koji su obuhvaćeni spornom naknadom. Obzirom da je primjena Općih uvjeta ugovorena predmetnim ugovorom o kreditu a koji su Opći uvjeti bilo svakodnevno dostupni korisniku kredita u poslovnica prednika tuženika, jasno je kako je primjena Općih uvjeta valjana i zakonito ugovorena. Navedeno je i potvrdio Visoki trgovački sud RH u odluci broj PŽ-120/2023-2 od 19. srpnja 2023. godine u kojoj odluci je utvrđeno kako je za valjanost primjene općih uvjeta ugovora jedino potrebno da se u nekoj ugovornoj odredbi pozivana Opće uvjete, što je u ovom slučaju ispunjeno. Također, tuženik dodatno ističe kako postoji i podzakonski propis kojim je ugovaranje ulazne naknade dopušteno pozitivnim propisima, a riječ je o Pravilniku o naknadama za potrošačke kredite, u kojem je odredbom članka 3. izrijekom dopušteno obračunavati i naplatiti naknadu za obradu kreditnog zahtjeva. Pri tome je za istaknuti kako donošenjem navedenog pravilnika nije uveden novi institut u sferi bankarskog prava, već je isključivi cilj istog bio donošenje detaljnijeg normiranja postojećeg stanja o dopuštenosti ugovaranja, a posljedično i naplaćivanja takve naknade. Povrh navedenog, sve da je i dopušteno provođenje testa poštenosti, a što tuženik osporava, tužitelj ničim ne dokazuje da bi predmetna odredba prouzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana suprotno načelu savjesnosti i poštenja, a koje pretpostavke moraju biti ispunjene da bi se odredba mogla smatrati nepoštenom. Sve navedeno potvrđuje i Sud EU u presudi C-621/17 od 3.10.2019. godine koja se analogno ima primijeniti i na ovaj postupak:

1. Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose.

1. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13/EEZ treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlim iz ugovora.“.

Tuženik na kraju osobito naglašava ono što je već nekoliko puta naveo kroz ovaj

odgovor na tužbu, a to je da tužitelj – na kojem je teret dokazivanja osnovanosti njegovog tužbenog zahtjeva – nije ponudio niti jedan dokaz kojim bi dokazao bilo koju od pretpostavki potrebnih za utvrđenje ugovorne odredbe ništetnom sukladno ZOO-u pa drži da je tužbu potrebno odbiti kao neosnovanu. U konkretnom slučaju radi se o proizvodu (kreditu) koji je tužitelju odobren od strane tuženika na njegov zahtjev. Dakle tužitelj je zatražio kredit, isti mu je odobren uz predočavanje uvjeta koje je on svjesno prihvatio i nije tražio da se mijenjaju. Ugovor jest sastavljen od strane banke, ali je sastavljen u dobroj vjeri, poštujući pozitivno pravne propise koji su u tom trenutku bili na snazi te je prije potpisivanja predočen i razjašnjen tužitelju. Također, iz samog ugovora proizlazi da mu je prethodila ponuda koju je tužitelj prihvatio i temeljem te ponude je sastavljen ugovor. Osim toga, u ugovoru je odmah naplaćeno kako, kada i u kojem iznosu će se sporna naknada naplatiti pa slijedom toga nikad nije bilo nikakvih nepoznanica ni nejasnoća za tužitelja. Također, tuženik upućuje na činjenicu da visina naknade od 0,50 % u odnosu na ukupan iznos kredita nikako ne bi mogla prouzročiti znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlih iz ugovora. Budući je tuženik definitivno prilikom sklapanja predmetnog ugovora postupao u dobroj vjeri te svojim postupanjem nije na štetu potrošača prouzročio znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, ne može se smatrati da su ispunjene nužne pretpostavke da bi se sporna odredba mogla utvrditi ništetnom pa bi onda posljedično izostalo i pravo tužitelja na restituciju. Iz svega naprijed navedenog proizlazi kako nema mjesta osnovanosti tužbenog zahtjeva pa se tuženik protivi i provođenju financijskog vještačenje jer nema potrebe utvrđivati visinu potraživanja koje je neosnovano. Ukoliko bi sud našao osnovanim tužbeni zahtjev tužitelja, tuženik ističe kako je tuženik prilikom sklapanja ugovora o kreditu postupao savjesno i u dobroj vjeri, zbog čega tužitelj nema pravo na zatezne kamate prije podnošenja tužbe. U skladu s navedenim je i pravno shvaćanje Građanskog odjela Vrhovnog suda RH (1/04, 5. ožujka 2004.g.): „Ugovorne strane iz ništavog ugovora o zajmu u smislu odredbe čl. 214. Zakona o obveznim odnosima treba smatrati savjesnim, pa stjecatelju pripadaju zatezne kamate od dana podnošenja zahtjeva.“. Slijedom naprijed navedenoga tuženik podnosi ovaj odgovor na tužbu i predlaže da se tužbeni zahtjev u cijelosti odbije kao neosnovan uz obvezu tužitelja na podmirenje troškova postupka sa zakonskom zateznom kamatom po stopi određenoj člankom 29. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, koja na taj iznos teče od donošenja presude pa sve do isplate.

3. Radi utvrđenja odlučnih činjenica za rješenje ovog spora sud je proveo dokaze tako što je izvršio uvid u Ugovor o kreditu, Knjigovodstvenu karticu, Otplatnu tablicu, te saslušao tužitelja u svojstvu stranke.

4. Dakle, predmet spora je tužbeni zahtjev tužitelja radi utvrđenja ništetnom odredbe predmetnog ugovora o kreditu o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva, te zahtjev za isplatu po navedenoj osnovi.

5. Nije sporno među parničnim strankama da su dana 20. srpnja 2007. tužitelj kao korisnik kredita i tuženik kao kreditor sklopili Ugovor o kreditu br. 9012810694, potvrđen po javnom bilježniku Mirjani Borić iz Osijeka dana 26. srpnja 2007. Broj OV-24664/07.

Navedenim ugovorom tuženik kao kreditor je tužitelju kao korisniku kredita odobrio i stavio na raspolaganje novčani iznos u visini od 460.000,00 HRK (čl.1.)

Namjena kredita je za adaptaciju stambenog objekta (čl.2.).

Rok otplate kredita je 240 mjeseci (čl.7.).

Člankom 12.3. predmetnog ugovora o kreditu određena je obveza Korisnika kredita na plaćanje Banci naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 0,50% od iznosa kredita

6.Nije sporno da je tužitelju na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva naplaćen dana 30.srpnja 2007. iznos od 2.300,00 kn, što prema fiksnom tečaju konverzije iznosi 305,60 EUR (stranica 12,stranica 17 spisa).

7.Tužitelj Damir Jukić, saslušan u svojstvu stranke izjavio je da 2007. godine trebala su mu sredstva za uređenje stambenog prostora, te se odlučio na podizanje kredita. Bio je klijent kod tuženika, a također PBZ je imala najbolje uvjete u tom trenutku. Ponuđen mu je isključivo ovaj kredit. Dobio je prijedlog ugovora koji je pročitao, te ugovor na potpis koji je pročitao ali su bila sitna slova, te može reći da nije pročitao baš svaku riječ. Što se tiče naknade u banci mu je rečeno da je to nekakva obavezna,misli da je bila u nekakvom postotku i za taj iznos je odmah umanjen iznos kredita. U vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio je zaposlen u tvrtki Rechner d.o.o., te nije imao privatnu firmu, niti obrt. Kredit je sam otplaćivao. Na pitanje zamjenika punomoćnika tuženika tko je vlasnik firme Setaria d.o.o., tužitelj je izjavio da je to firma njegovih roditelja, te da on nije sudjelovao u radu te firme. Sredstva kredita je utrošio u ugovorenu namjenu tj. za adaptaciju stambenog objekta, te su supruga i on živjeli u tom obnovljenom dijelu kuće. Na pitanje zamjenika punomoćnika tuženika da li je taj stan služio za još što osim za stanovanje, tužitelj je izjavio da konkretni prostor koji je uređen je služio samo za stanovanje. Na pitanje zamjenika punomoćnika tuženika koja je firma bila registrirana u toj kući na adresi, tužitelj izjavio da su njegovi roditelji dugo vremena imali na toj adresi u Osijeku Jankovačka 1 prijavljenu firmu Oxalis d.o.o. Prostor koji je on adaptirao je bio stambeni prostor u kojem je živio sa suprugom, te u tom dijelu kuće gdje su stanovali nije poslovala nikakva firma. Na pitanje punomoćnika tužitelja što predstavlja cijeli objekt na adresi Jankovačka 1, tužitelj je izjavio da je to stambena obiteljska kuća. On je ulagao u uređenje odnosno adaptaciju kata te kuće u kojem dijelu kuće je živio. U prizemlju su živjeli roditelji. Njegovi roditelji su imali u svom dijelu kuće prijavljenu firmu, ali nikada nisu obavljali poslovnu djelatnost u tom dijelu kuće, jer su imali u najmu poslovne prostore na drugim lokacijama. Odgovorno tvrdi da se nikakva poslovna djelatnost nije obavljala u toj kući. On je u vrijeme podizanja kredita bio zaposlenik tvrtke Rehner d.o.o.. U svezi primjedbe tuženika da nije govorio istinu kada je rekao da je firma Setaria d.o.o. u vlasništvu njegovih roditelja, budući je u sudskom registru on naveden kao jedini osnivač i osoba ovlaštena za zastupanje, a navedena firma je bila registrirana i poslovala na adresi Jankovačka 1.,tužitelj je izjavio da su njegovi roditelji otvorili tu firmu na njegovo ime te je bio samo formalno vlasnik te firme, ali ta firma nije radila,te odgovorno tvrdi da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio zaposlenik tvrtke Rehner d.o.o. Izjavio je da podignuti kredit nema nikakve veze sa navedenom tvrtkom. Na pitanje tužitelju da li je banka vršila kontrolu sredstava kredita, tužitelj je izjavio da misli da nije (stranica 60 spisa).

8.Odredbom čl.103 ZOO/91 (čl.322.,čl.1163,čl.1165 ZOO/05) propisano je da je ništetan ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva,osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neki drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

9.Odredbom čl.105 ZOO/91 (čl. 324. ZOO/05) propisano je da ništetnost neke odredbe ugovora ne povlači ništetnost ugovora, ako on može opstati bez ništetne odredbe, i ako ona nije bila uvjet ugovora ni odlučujuća pobuda zbog kojeg je ugovor sklopljen (st.1.),ali će ugovor ostati valjan čak i ako je ništetna odredba bila uvjet ili odlučujuća pobuda ugovora u slučaju kad je ništetnost ustanovljena upravo da bi ugovor bio oslobođen te odredbe i vrijedio bez nje (st.2.).

10.Temeljem odredbe čl.109 ZOO/91 (čl.327. ZOO/05) na ništetnost sud pazi po službenoj dužnosti i na nju se može pozivati svaka zainteresirana osoba, a odredbom čl.110 ZOO/91 (čl. 328. ZOO/05) propisano je da pravo na isticanje ništetnosti se ne gasi.

11.Odredbom čl. 81. st. 1. Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/2003) propisano je da ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a prema stavku 2. navedenog članka smatra se da se o pojedinoj odredbi ugovora nije pojedinačno pregovaralo, ako je ta odredba unaprijed formulirana od strane trgovca te zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Člankom 87. stavak 1. navedenog zakona propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna.

12.Dakle,u konkretnom slučaju imajući u vidu sadržaj odredbe čl. 12.st.3. predmetnog ugovora o kreditu evidentno je da navedenim ugovorom nisu ugovoreni parametri za procjenu i izračun troškova naknade koja se naplaćuje prije korištenja ili istovremeno s korištenjem kredita za obradu kreditnog zahtjeva, te je evidentno da plaćeni iznos u konkretnom slučaju nije odraz stvarnih troškova odnosno štete koju je tuženik navodno trpio u svezi obrade kreditnog zahtjeva, iz čega slijedi da kod sklapanja ugovora o kreditu,a niti kod određivanja i naplate naknade prilikom prvog korištenja kredita tuženik te troškove odnosno navodno postojanje štete nije uopće izračunavao,niti procjenjivao tj. njezino postojanje,stvarni obim i visina nisu niti bili utvrđeni,te u plaćenom iznosu evidentno nije obračunata stvarna šteta.

13.S obzirom na izloženo, te da je predmetni ugovor pisan na obrascu kojeg je unaprijed pripremio tuženik, te da iz provedenih dokaza proizlazi da se o predmetnoj odredbi nije pregovaralo, niti je tuženik dokazao da je potrošač faktički mogao utjecati na njezin sadržaj, s posljedicom da je tuženik pokazao spremnost promijeniti sadržaj navedene odredbe, a što je protivno načelu savjesnosti i poštenja i uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, to je takva odredba nepoštena, pa stoga i ništetna, s napomenom da tuženik nije dokazao da je imao ikakve troškove za obradu kreditnog zahtjeva u konkretnom slučaju. Stoga je osnovan tužbeni zahtjev za isplatu iznosa od 305,26 EUR koji je tužitelj platio na ime naknade za obradu kreditnog zahtjeva, sa zateznom kamatom tekućom od dana plaćanja odnosno kako je to zatraženo tužbom od dana 31.srpnja 2007. do isplate (čl.1115. ZOO; čl.29. ZOO). Naime, s obzirom da je u postupku utvrđeno da je predmetna odredba ugovora o kreditu u dijelu o obvezi plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva ništetna, uz nespornu činjenicu da je tuženik sastavljač predmetnog ugovora o kreditu (ugovor pisan na obrascu koji je unaprijed pripremio tuženik; čl.3. Direktive vijeća 93/13/EEZ), proizlazi da je tuženik nepošteni stjecatelj, te je dužan platiti zateznu kamatu od dana stjecanja (VSRH broj Rev-1051/2023-2 od 3.travnja 2024.).

14. U odnosu na prigovor zastare za navesti je da temeljem odredbe čl. 215. st. 1. ZOO zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze ako zakonom za pojedine slučajeve nije što drugo propisano.

14.1. Građanski odjel Vrhovnog suda Republike Hrvatske, na svojoj sjednici od 30. siječnja 2020. donio je Zaključak koji glasi:

"Zastarni rok u slučaju restitucijskog zahtjeva prema kojem su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su primile na temelju ništetnog ugovora, odnosno u slučaju zahtjeva iz članka 323. stavak 1. ZOO/05 (članak 104. stavak 1. ZOO/91) kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovora, počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena ništetnost ugovora."

14.2. Stoga prigovor zastare u konkretnom slučaju nije osnovan.

15. U odnosu na navode tuženika kojima osporava tužitelju status potrošača za navesti je da iz sadržaja predmetnog ugovora o kreditu proizlazi da je namjena kredita – za adaptaciju stambenog objekta, te da je korisnik kredita (tužitelj) naznačen kao fizička osoba, dakle, izvan eventualne profesionalne djelatnosti ili djelatnosti slobodnog zanimanja, jer bi to moralo biti navedeno u sadržaju ugovora, te je tužitelj saslušan u svojstvu stranke izjavio da je u vrijeme sklapanja ugovora o kreditu bio u radnom odnosu u tvrtki Rechner, da je sredstvima kredita adaptirao stambeni prostor na katu kuće u kojem dijelu kuće je živio sa suprugom, da podignuti kredit nema nikakve veze sa tvrtkom Setaria, da je on samo formalno bio vlasnik te firme, koja nije radila, te da njegovi roditelji su u svom dijelu kuće imali prijavljenu firmu, ali nikada nisu obavljali poslovnu djelatnost u tom dijelu kuće već su imali u najmu poslovne prostore na drugim lokacijama. Stoga, s obzirom na izloženo proizlazi da je tužitelj u trenutku sklapanja predmetnog ugovora o kreditu imao status potrošača, (čl. 3. ZZP/03).

16. Zamjenik punomoćnika tuženika je na ročištu održanom kod ovog suda dana 22. svibnja 2026. nakon zaključenja prethodnog postupka predala u spis Povijesni izvadak iz sudskog registra za tvrtku Setaria d.o.o., sa sjedištem na adresi Osijek, Jankovačka 1., a punomoćnik tužitelja također nakon zaključenja prethodnog postupka predložila saslušanje svjedoka Ivane Dobrovšak Jukić na okolnost korištenja kredita, koje dokaze sud nije prihvatio jer su kako je navedeno predloženi nakon zaključenja prethodnog postupka, to bez predlaganja dokaza na okolnost da taj dokaz nisu mogli bez svoje krivnje iznijeti prije zaključenja prethodnog postupka u smislu odredbe čl. 299. st. 2. ZPP-a,

17. Odluka o parničnom trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1. ZPP

17.1. Naloženo je tuženiku naknaditi tužiteljici prouzročeni parnični trošak u ukupnom iznosu od 169,91 EUR, koji trošak se sastoji od troška zastupanja po punomoćniku odvjetniku za sastav tužbe (Tbr. 7. t. 1.) u visini 25 bodova, sastav pisanog podnesaka od 15.05.2026. (Tbr. 8. t. 1.) 25 bodova, te za zastupanje na ročištu kod suda dana 22.05.2026 (Tbr. 9. t. 1.) 25 bodova, koji trošak je određen u skladu s Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, te trošak sudske

pristojbe na tužbu u iznosu od 6,64 EUR i presudu u iznosu od 13,27 EUR

18.Na dosuđeni iznos troška tužitelju pripadaju zatezne kamate tekuće od dana donošenja presude do isplate (čl. 151. st. 3. ZPP-a, čl. 29. ZOO).

19.S obzirom na izloženo odlučeno je kao u izreci.

Osijek, 18.lipnja 2026.

SUDAC
Spomenka Rodić

UPUTA O PRAVU NA ŽALBU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba. Žalba se podnosi u roku od 15 dana, u tri istovjetna primjerka, putem ovog suda nadležnom Županijskom sudu. Za stranku koja je uredno obaviještena o ročištu za objavu presude rok za žalbu teče od dana objave presude, a za stranku koja nije uredno obaviještena o ročištu za objavu presude, rok teče od dana primitka pisanog otpravka presude.

DOSTAVITI:

- punomoćniku tužitelja
- punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-30889-9e184**

Kontrolni broj: **01fd2-1dc1d-57686**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Osijeku** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.